

Sygn. akt II Ca 772/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Protokolant Katarzyna Gustaw

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. Ś.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 9 lipca 2015 roku, sygn. akt I C 328/15

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w pkt I. w ten sposób, że oddala powództwo w całości,

b) w pkt II. w ten sposób, że zasądza od (...) Funduszu (...) z siedzibą w W. na rzecz W. Ś. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od (...) Funduszu (...) z siedzibą w W. na rzecz W. Ś. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 772/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2014 roku (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu W. Ś. o zapłatę kwoty 1.078,55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzoną pozwem wierzytelność nabył od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Dochodzona pozwem kwota 336,30 zł obejmuje skapitalizowane odsetki ustawowe od kwoty, zaś kwota 742,25 zł stanowi należność główną.

W dniu 26 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw, w którym podniósł, że powód nie udowodnił zasadności powództwa, a w następnym piśmie procesowym podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim:

I. zasądził od pozwanego W. Ś. na rzecz powoda (...) Funduszu (...) w W. kwotę 1.078,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądził od pozwanego W. Ś. na rzecz powoda (...) Funduszu (...) w W. kwotę 227,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. Ś. w dniu 9 marca 2010 roku zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...). W ramach tej umowy pozwany zobowiązał się do zapłaty za dostarczany przez spółkę sygnał telewizyjny w wysokości 55 zł miesięcznie. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił pozwanemu W. Ś. faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności na dzień 25 lipca 2010 roku,
- nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności na dzień 25 sierpnia 2010 roku,
- nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności na dzień 25 września 2010 roku,
- nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności na dzień 25 października 2010 roku,
- nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności na dzień 25 listopada 2010 roku,

oraz fakturę korygującą VAT nr (...) na kwotę 22,76 zł dotycząca reklamacji za okres rozliczeniowy grudzień 2010 roku.

W dniu 31 grudnia 2010 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiła pozwanemu notę obciążeniową na kwotę 468,66 zł w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy, płatną do dnia 30 stycznia 2011 roku.

Uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 18 listopada 2011 roku spółka przejęła w trybie art. 492 § 1 k.s.h. i art. 515 § 1 k.s.h. w zw. art. 516 § 6 k.s.h. (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. W ten sposób spółka ta wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki wierzyciela.

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 5 września 2013 roku wierzyciel (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności na rzecz (...) Funduszu (...) z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dokumentów ustalił powyższy stan faktyczny, dodając, że jest on bezsporny.

Sąd Rejonowy dokonując oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego przyznał, że popełnił błąd pomijając przy rozstrzygnięciu zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego.

Zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się z upływem lat 3. W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W niniejszej sprawie powód dochodził należności związanych z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług teleinformatycznych i komunikacyjnych. Jak wynika z

ustalonego stanu faktycznego, najpóźniej powstała wierzytelność była wymagalna w dniu 30 stycznia 2011 roku (nota obciążeniowa).

Przedawnienie tego roszczenia nastąpiło w dniu 30 stycznia 2014 roku. Powód wniósł pozew w dniu 26 czerwca 2014 roku, a zatem po upływie okresu przedawnienia.

Nie można uznać, iż termin zapłaty z faktury korygującej VAT nr (...)wskazany w dokumencie na 31 styczeń 3012 roku określał początek okresu, od którego roszczenie było wymagalne, bowiem dokument ten korygował, w tym wypadku zmniejszał, wysokość już istniejącej i wymagalnej wcześniej wierzytelności.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia jest wyłączenie możliwości przymusowego wykonania obowiązku przez osobę zobowiązaną, co skutkuje oddaleniem powództwa.

Sąd Rejonowy w konsekwencji przyznał, że błędnie uwzględnił powództwo w całości i błędnie zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu.

*

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany W. Ś., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości i zarzucając temu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 117 § 1 k.c. oraz art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c. poprzez jego faktycznie niezastosowanie oraz zasądzenie na rzecz powoda roszczenia pieniężnego, pomimo stwierdzenia przedawnienia roszczenia, wobec zasadnie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda w całości.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna w całości.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Sąd Okręgowy w pełni podziela też wywód Sądu Rejonowego, że roszczenia powoda (nabywcy wierzytelności) wywodzące się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (umowy nazwanej, uregulowanej przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne, Dz. U. z 2004 roku, Nr 171, poz. 1800, ze zm.), zawartej przez pozwanego z przedsiębiorcą (...) Spółką z o. o., ulegają trzyletniemu przedawnieniu określonemu w art. 118 k.c. (jako roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej a w większości – również jako roszczenia o świadczenia okresowe, por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku, III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, wszystkie świadczenia dochodzone przez powoda stały się wymagalne przed dniem 26 czerwca 2011 (trzy lata przed dniem wniesienia pozwu), a zatem przedawnienie dotyczyło całości należności głównej. Słusznie też Sąd Rejonowy wskazał, że faktura korygująca dotyczyła zmniejszenia należności pozwanego za grudzień 2010 roku, a zatem wskazanej w niej daty 31 stycznia 2012 roku nie można uznać za datę wymagalności kwoty 22,76 zł (k. 80), tym bardziej, że zgodnie z notą obciążeniową ze stycznia 2010 roku już wówczas doszło do rozwiązania umowy i zażądania przez spółkę (...) od pozwanego kwoty 468,66 zł z tytułu odszkodowania.

Wraz z przedawnieniem należności głównych doszło też do przedawnienia wszystkich żądanych skapitalizowanych odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, sygn. III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149).

Powód nie wykazał, aby doszło do przerwania biegu przedawnienia ani się nie powoływał na taką okoliczność.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy nieprawidłowo uwzględnił powództwo, gdyż na podstawie art. 117 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c. powinien oddalić powództwo w całości, uwzględniając podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

Powód jako strona przegrywająca proces powinien też zwrócić pozwanemu koszty procesu (art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.), na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w stawce minimalnej 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Wobec powyższego należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienić zaskarżony wyrok oddalając powództwo w całości, a na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania odwoławczego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej w postępowaniu drugoinstancyjnym oraz opłaty od apelacji.